BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. vasario 3 d.*

Byloje T-584/08

Cantiere navale De Poli SpA, įsteigta Venecijoje (Italija), iš pradžių atstovaujama advokatų A. Abate ir R. Longanesi Cattani, vėliau advokatų A. Abate ir A. Franchi,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą E. Righini, C. Urraca Caviedes ir V. Di Bucci,

atsakovę,

* Proceso kalba: italų.

dėl prašymo panaikinti 2008 m. spalio 21 d. Komisijos sprendimą 2010/38/EB dėl valstybės pagalbos C 20/08 (ex N 62/08), kurią Italija ketina įgyvendinti, iš dalies pakeitus pagalbos schemą N 59/04 dėl laikinojo laivų statybos apsaugos mechanizmo (OL L 17, 2010, p. 50),

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė E. Martins Ribeiro, teisėjai S. Papasavvas ir N. Wahl (pranešėjas),

posėdžio sekretorius N. Rosner, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2010 m. birželio 16 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [EB 88] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 1 straipsnyje nustatyta:

„Šiame reglamente:

<...>

b) „esama pagalba“ – tai:

i) visa pagalba, kuri <...> iki Sutarties įsigaliojimo buvo teikiama atitinkamose valstybėse narėse, t. y. individuali pagalba ir pagalbos sistemos, įgyvendintos iki Sutarties įsigaliojimo ir toliau taikomos;

ii) patvirtinta pagalba, t. y. Komisijos arba Tarybos patvirtintos pagalbos sistemos ir individuali pagalba;

<...>

v) pagalba, kuri yra esama pagalba, nes galima nustatyti, ar jos patvirtinimo metu tai nebuvo pagalba, o tokia ji tapo vėliau dėl bendrosios rinkos vystymosi, ir nebuvo atitinkamos valstybės narės pakeista. Jeigu pagal Bendrijos teisės aktus liberalizavus veiklą tam tikros priemonės tampa pagalba, po nustatytos liberalizavimo datos esama pagalba jos nebelaikomos;

c) „nauja pagalba“ – tai visa pagalba, t. y. pagalbos sistemos ir individuali pagalba, kuri nėra egzistuojanti pagalba, įskaitant egzistuojančios pagalbos pakeitimus;

<...>“

2 2004 m. balandžio 21 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 794/2004, įgyvendinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 659/1999 (OL L 140, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 4 t., p. 3), 4 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„<...> Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio c punkte taikomos pagalbos pakeitimai – tai visi pakeitimai, išskyrus grynai formalaus ir administracinio pobūdžio pakeitimus, kurie negali turėti įtakos pagalbos priemonės atitikimui bendrosios rinkos reikalavimams. Tačiau taikomos pagalbos schemos pradinio biudžeto padidėjimas iki 20 % nelaikomas taikomos pagalbos pakeitimu."

3 Remdamasi EB 87 straipsnio 3 dalies e punktu Taryba priėmė 2002 m. birželio 27 d. Reglamentą (EB) Nr. 1177/2002 dėl laikinojo laivų statybos apsaugos mechanizmo (OL L 172, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 485). Šiuo reglamentu buvo patvirtintas toks mechanizmas siekiant padėti Bendrijos laivų statykloms, kurios patyrė didelę žalą dėl nesąžiningos Korėjoje esančių laivų statyklų konkurencijos (reglamento 3 konstatuojamoji dalis). Šio reglamento 2 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodyta, kad tiesioginė pagalba kai kurioms laivų statybos sutartims gauti galėjo būti laikoma suderinama su bendrąja rinka, jei ši pagalba neviršijo 6 % sutarties sumos ir jei dėl nesąžiningos Korėjos veiklos aptariamas rinkos segmentas patyrė didelę žalą.

4 Reglamento Nr. 1177/2002 3 straipsnyje nustatyta, kad pagalba suteikiama, tik jei apie ją pranešama pagal EB 88 straipsnį Komisijai, kuri privalo ją išnagrinėti ir dėl jos priimti sprendimą pagal Reglamentą Nr. 659/1999.

5 Reglamento Nr. 1177/2002 2 straipsnio 4 dalies ir 4 bei 5 straipsnių formuluotė tokia:

„2 straipsnis

<...>

4. Šis reglamentas negalioja jokiems laivams, kurie pristatomi praėjus daugiau kaip trejiems metams nuo galutinės sutarties pasirašymo dienos. Tačiau Komisija gali pratęsti šį trejų metų pristatymo laikotarpį, jei tai būtų pateisinama dėl atskiro laivų statybos projekto techninio sudėtingumo arba sutrukdymų, atsiradusių dėl didelių ir pateisinamų netikėtų statyklos darbo programos sutrikimų, kuriuos sukėlė išskirtinės nenumatomos ir nuo įmonės nepriklausančios aplinkybės.

<...>

4 straipsnis

Šis reglamentas taikomas galutinėms sutartims, pasirašytoms nuo šio reglamento įsigaliojimo dienos iki jo galiojimo pabaigos, išskyrus galutines sutartis, pasirašytas iki Bendrijai paskelbiant *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* pranešimą, kad ji inicijavo prieš Korėją ginčų sprendimo procedūrą, reikalaudama konsultacijų pagal Pasaulinės prekybos organizacijos ginčų sprendimo taisyklių ir procedūrų išaiškinimą, ir galutines sutartis, pasirašytas praėjus ne mažiau kaip mėnesiui po to, kai Komisija paskelbia *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* pranešimą, kad ginčų sprendimo procedūra baigėsi arba yra sustabdyta dėl to, kad Bendrija mano, jog Susitarimų protokolas veiksmingai vykdomas.

5 straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* ir nustoja galioti 2004 m. kovo 31 d.

<...>“

6 2004 m. kovo 11 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 502/2004, iš dalies keičiančiu Reglamentą Nr. 1177/2002 (OL L 81, p. 6; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 34 t., p. 33), Reglamento Nr. 1177/2002 galiojimo termino pabaigos data, numatyta jo 5 straipsnyje, buvo pratęsta iki 2005 m. kovo 31 dienos.

Ginčo aplinkybės

7 Ieškovė *Cantiere navale De Poli SpA* eksploatuoja Venecijoje (Italija) esančią laivų statyklą.

8 2004 m. sausio 15 d. Italijos Respublika pranešė apie pagalbos schemą, kuria ji ketino taikyti Reglamentą Nr. 1177/2002 pagal 2003 m. gruodžio 24 d. Įstatymo Nr. 350 dėl valstybės metinio ir daugiamečio biudžeto formavimo nuostatų (2004 m. Finansų įstatymas) (*Legge n° 350 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato*) (GURI paprastasis priedas, Nr. 299, 2003 m. gruodžio 27 d., toliau – Įstatymas Nr. 350/2003) 4 straipsnio 153 dalį, kurioje nustatyta:

„Kad būtų galima taikyti [Reglamentą Nr. 1177/2002], 2004 m. skiriama 10 mln. eurų suma. Infrastruktūros ir transporto ministerijos dekrete nustatyta pagalbos suteikimo tvarka. Šios dalies nuostatų veiksmingumui užtikrinti būtina pagal [EB] 88 straipsnio 3 dalį gauti išankstinį [Komisijos] sutikimą.“

9 2004 m. gegužės 19 d. sprendimu, susijusiu su pagalbos schema N 59/2004 dėl laikinojo laivų statybos apsaugos mechanizmo, apie kurį pranešta dokumentu Nr. C (2004) 1807 (toliau – 2004 m. patvirtinimo sprendimas), Komisija patvirtino

schemą, apie kurią pranešta, ir nusprendė, kad ji atitiko Reglamento Nr. 1177/2002 nuostatas ir buvo suderinama su bendrąja rinka (toliau – 2004 m. schema).

10 Italijos Respublika manė, kad pradinis 10 mln. eurų biudžetas buvo nepakankamas visiems pagalbos prašymams, pateiktiems iki Reglamento Nr. 1177/2002, iš dalies pakeisto Reglamentu Nr. 502/2004, galiojimo termino pabaigos, patenkinti, todėl 2008 m. vasario 1 d. pranešė Komisijai, kad pagal 2007 m. gruodžio 24 d. Įstatymo Nr. 244 dėl valstybės metinio ir daugiamečio biudžeto formavimo nuostatų (2008 m. Finansų įstatymas) (*Legge n° 244 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato)* (GURI paprastasis priedas, Nr. 300, 2007 m. gruodžio 28 d., toliau – Įstatymas Nr. 244/2007) 2 straipsnio 206 dalį 2004 m. schemai numatytam biudžetui ketino skirti papildomus 10 mln. eurų (toliau – priemonė, apie kurią pranešta).

11 2008 m. balandžio 30 d. laišku Komisija informavo Italijos Respubliką apie savo sprendimą jos atžvilgiu pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą dėl priemonės, apie kurią pranešta. Be to, sprendimas pradėti procedūrą buvo paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (OL C 140, 2008, p. 20). Komisija juo pakvietė visas suinteresuotąsias šalis pateikti pastabas per vieną mėnesį nuo paskelbimo dienos. 2008 m. rugsėjo 12 d. laiške ieškovė pateikė savo pastabas, į kurias Komisija neatsižvelgė, nes manė, kad jos buvo pateiktos pavėluotai.

12 2008 m. spalio 21 d. Komisija priėmė sprendimą 2010/38/EB dėl valstybės pagalbos C 20/08 (ex N 62/08), kurią Italija ketina įgyvendinti, iš dalies pakeitus pagalbos schemą N 59/04 dėl laikinojo laivų statybos apsaugos mechanizmo (OL L 17, 2010, p. 50) (toliau – ginčijamas sprendimas), kurio 1 straipsnyje nustatyta:

„Valstybės pagalba, kurią Italija ketina įgyvendinti, iš dalies pakeitus pagalbos schemą N 59/04 dėl laikinojo laivų statybos apsaugos mechanizmo, ir pagal kurią [2004 m.] schemos biudžetas padidėja 10 mln. [eurų], nesuderinama su bendrąja rinka.

Todėl minėta pagalba negali būti įgyvendinta."

13 Ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, kad priemonė, apie kurią pranešta, yra nauja pagalba Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio c punkto ir Reglamento Nr. 794/2004 4 straipsnio prasme ir kad šios pagalbos negalima laikyti suderinama su bendrąja rinka, nes Reglamentas Nr. 1177/2002 nebegalioja ir todėl jis negali būti priemonės, apie kurią pranešta, vertinimo teisinis pagrindas. Komisija taip pat pažymėjo, kad ši priemonė negali būti laikoma suderinama su bendrąja rinka remiantis Valstybės pagalbos laivų statybai sistema (OL C 317, 2003, p. 11) ir nepanašu, jog ji suderinama su bendrąja rinka remiantis bet kuria kita valstybės pagalbos srityje taikoma nuostata.

14 Be to, Komisija pažymėjo, kad įsigaliojus Reglamentui Nr. 1177/2002 Korėjos Respublika Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) ginčų sprendimo institucijai (GSI) pateikė klausimą dėl šio reglamento teisėtumo atsižvelgiant į PPO taisykles. 2005 m. balandžio 22 d. GSI sukurta ekspertų grupė paskelbė ataskaitą, kurioje buvo konstatuota, kad Reglamentas Nr. 1177/2002 ir įvairios šį reglamentą taikančios nacionalinės schemos, buvusios tuo metu, kai Korėjos Respublika pradėjo ginčą PPO, prieštarauja tam tikroms PPO taisyklėms. 2005 m. birželio 20 d. GSI patvirtino ekspertų grupės ataskaitą ir rekomendavo Bendrijai suderinti Reglamentą Nr. 1177/2002 ir jį taikančias nacionalines schemas su prisiimtais įsipareigojimais pagal susitarimus su PPO.

Procesas ir šalių reikalavimai

15 2008 m. gruodžio 30 d. Teismo kanceliarijai ieškovė pateikė šį ieškinį.

16 Ji Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

17 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

18 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Teismas (aštuntoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones, numatytas Procedūros reglamento 64 straipsnyje, paragino šalis pareikšti nuomonę dėl galimybės sujungti šią bylą su byla T-3/09, kurioje Italijos Respublika pateikė ieškinį, kurio dalykas toks pat. Gavus šalių pastabas, kuriose nebuvo pareikšta jokių prieštaravimų, 2010 m. birželio 2 d. aštuntosios kolegijos pirmininko nutartimi šios bylos buvo sujungtos, kad pagal Procedūros reglamento 50 straipsnį būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis.

19 Šalys buvo išklausytos ir atsakė į Teismo žodžiu pateiktus klausimus 2010 m. birželio 16 d. vykusiame posėdyje.

Dėl teisės

20 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo penkis pagrindus, susijusius atitinkamai su Reglamento Nr. 1177/2002 pažeidimu, klaidingu priemonės, apie kurią pranešta, vertinimu, 2005 m. birželio 20 d. GSI rekomendacijos nereikšmingumu, EB 253 straipsnio pažeidimu, gero administravimo, rungimosi bei teisės į gynybą paisymo principų pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 1177/2002, EB 253 straipsnio ir vienodo požiūrio bei teisėtų lūkesčių apsaugos principų pažeidimu

Šalių argumentai

21 Pateikdama šį ieškinio pagrindą ieškovė tvirtina, kad Komisija pažeidė principus, reglamentuojančius teisės normos taikymą laiko atžvilgiu. Komisija supainiojo Reglamento Nr. 1177/2002 galiojimo laikotarpį su šio reglamento taikymo laikotarpiu. Iš tiesų Komisija privalėjo taikyti šį reglamentą situacijoms, egzistavusioms iki jo galiojimo termino pabaigos, t. y. 2005 m. kovo 31 d., jei tokios situacijos teisiškai kilo Reglamento Nr. 1177/2002 galiojimo laikotarpiu. Atsižvelgdama į tai, ieškovė teigia,

kad ginčijamo sprendimo 34 konstatuojamoji dalis yra nemotyvuota. Ieškovė taip pat nurodo Reglamento Nr. 1177/2002 4 straipsnį ir 2008 m. rugpjūčio 8 d. Komisijos sprendimą C (2008) 4356 dėl pagalbos N 68/2008 ir N 69/2008 – Italija (Giacalone laivų statyklos pagamintų tanklaivių trejų metų pristatymo termino pratęsimas), kuriame Komisija taikė Reglamentą Nr. 1177/2002 po 2005 m. kovo 31 dienos.

22 Be to, ieškovė tvirtina, kad Komisija ginčijamame sprendime pažeidė vienodo požiūrio principą, nes įmonės, kurioms buvo neleista pasinaudoti šiame sprendime numatyta pagalbos schema, siekdamos atlaikyti nesąžiningą Korėjos konkurenciją, sudarė atitinkamas pardavimo sutartis tokiomis pačiomis ekonominėmis ir teisinėmis sąlygomis, t. y. iki 2005 m. kovo 31 d., kaip ir įmonės, kurios pasinaudojo pagalbos schema priėmus 2004 m. patvirtinimo sprendimą. Vienintelis skirtumas tarp šių ūkio subjektų buvo tai, kad Italijos vyriausybė dėl biudžeto poreikių po 2005 m. kovo 31 d. ėmėsi refinansuoti 2004 m. schemą.

23 Komisija taip pat pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos principą, nes nepagrįstai padarė prielaidą, kad apie aptariamą priemonę buvo pranešta praleidus terminą. Kadangi Reglamente Nr. 1177/2002 nenurodytas joks terminas, per kurį turėjo būti pranešta apie pagalbos priemones, ir atsižvelgiant į faktą, jog ieškovė iki 2005 m. kovo 31 d. sudarė sutartis, atitinkančias šiame reglamente numatytas materialines sąlygas, Komisija negalėjo, nepažeisdama ieškovės teisėtų lūkesčių, atsisakyti patvirtinti priemonę, apie kurią pranešta.

24 Ieškovė taip pat teigia, kad Komisija nenurodė, kaip suderinti Reglamento Nr. 1177/2002 tikslų įgyvendinimą su Italijos vyriausybės materialios galimybės neturėjimu paskutinę šio reglamento galiojimo dieną pranešti apie pagalbą, susijusią su

sutartimis, kurių sudarymo datos ji nežinojo ir apie kurias dėl to ji negalėjo žinoti, nes Reglamente Nr. 1177/2002 buvo numatyta teisė jas sudaryti iki 2005 m. kovo 31 dienos.

25 Be to, ieškovė pažymi, kad nei pagal Sutartį numatytoje valstybės pagalbos kontrolės sistemoje, nei Reglamente Nr. 1177/2002 nenumatytas terminas, per kurį turi būti pranešta apie pagalbos priemones pagal EB 88 straipsnio 3 dalį.

26 Iš tiesų pagal subsidiarumo principą tik Italijos valdžios institucijos gali pasirinkti pranešimo apie pagalbos priemonę datą žinodamos biudžetą, kurio reikia Reglamentui Nr. 1177/2002 taikyti, ir atsižvelgdamos į paprastai numatytas biudžeto procedūras. Akivaizdu, kad Komisija padarė akivaizdžią klaidą supainiojusi ir sutapatinusi Reglamento Nr. 1177/2002 galiojimo termino pabaigos datą, t. y. 2005 m. kovo 31 d., su terminu, per kurį valstybės narės gali numatyti pagalbos schemos finansavimą.

27 Komisija prašo atmesti šį ieškinio pagrindą.

Bendrojo Teismo vertinimas

28 Dėl, visų pirma, kaltinimo, jog ginčijamo sprendimo 34 konstatuojamoji dalis nemotyvuota, primintina, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką EB 253 straipsnio reikalavimas nurodyti motyvus turi atitikti atitinkamo teisės akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai nurodyti institucijos, priėmusios ginčijamą aktą, argumentus, kad leistų suinteresuotiesiems asmenims žinoti, kokie priimtos priemonės pagrindai, o kompetentingam teismui – vykdyti jos kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į konkrečios bylos aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir šio akto adresatų ar kitų asmenų, su kuriais jis tiesiogiai

ir konkrečiai susijęs, interesus gauti paaiškinimus. Nurodant motyvus, nėra reikalaujama tiksliai atskleisti visų susijusių faktinių ir teisinių aplinkybių, nes klausimas, ar akto motyvavimas atitinka EB 230 straipsnio reikalavimus, turi būti vertinamas atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir į kontekstą bei į visas atitinkamas sritį reglamentuojančias teisės normas (žr. 2008 m. liepos 1 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Chronopost prieš UFEX ir kt.*, C-341/06 P ir C-342/06 P, Rink. p. I-4777, 88 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

29 Šioje byloje ginčijamo sprendimo 33 ir 34 konstatuojamosiose dalyse Komisija paaiškino, kodėl ji manė, kad Italijos vyriausybės nurodyta teismų praktika nėra svarbi sprendžiant klausimą, ar Italijos vyriausybė turėjo teisėtų lūkesčių dėl priemonės, apie kurią pranešta, suderinamumo su bendrąja rinka.

30 Motyvų tariamai trūksta ginčijamo sprendimo 11, 25 ir 26 konstatuojamosiose dalyse, kuriose nurodyta, kodėl Komisija manė, kad Reglamentas Nr. 1177/2002 netaikytinas priemonei, apie kurią pranešta, t. y. dėl to, kad jis nebegaliojo.

31 Be to, kiek tai susiję su Komisijos požiūrio pagrįstumu, akivaizdu, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė išvadą, jog Reglamentas Nr. 1177/2002 negali būti priemonės, apie kurią pranešta, vertinimo teisinis pagrindas, nes jis neteko galios 2005 m. kovo 31 d. (ginčijamo sprendimo 11, 25 ir 26 konstatuojamosios dalys).

32 Dėl teisės normos taikymo laiko atžvilgiu, kai nėra pereinamojo laikotarpio nuostatų, šioje byloje būtina atskirti kompetencijos taisykles nuo materialinės teisės nuostatų.

33 Kiek tai susiję su Europos Sąjungos institucijų kompetenciją reglamentuojančiomis normomis, iš teismų praktikos matyti, kad nuostata, kuri yra akto teisinis pagrindas ir kuria Sąjungos institucijai suteikiami įgaliojimai priimti nagrinėjamą teisės aktą, turi galioti priimant šį teisės aktą (šiuo klausimu žr. 2000 m. balandžio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-269/97, Rink. p. I-2257, 45 punktą).

34 Šioje byloje būtent EB 88 straipsnis yra teisinis pagrindas, pagal kurį Komisijai suteikta kompetencija priimti sprendimus valstybės pagalbos srityje ir kuriuo remiantis nuo 1968 m. ji nuolat įgaliota spręsti dėl pagalbos priemonių suderinamumo, atsižvelgiant į EB 87 straipsnį, su bendrąja rinka.

35 Dėl materialinės teisės nuostatų pažymėtina, kad jomis nuo jų įsigaliojimo dienos reglamentuojamos visos pagal ankstesnius teisės aktus atsiradusių situacijų pasekmės ateityje. Todėl materialinės teisės nuostatos netaikomos iki jų įsigaliojimo atsiradusioms pasekmėms, nebent įvykdytos išimtinės taikymo atgaline data sąlygos (šiuo klausimu žr. 1970 m. balandžio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Brock*, 68/69, Rink. p. 171, 6 punktą; 2002 m. sausio 29 d. Sprendimo *Pokrzeptowicz-Meyer*, C-162/00, Rink. p. I-1049, 49 punktą; 2002 m. rugsėjo 24 d. Sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją*, C-74/00 P ir C-75/00 P, Rink. p. I-7869, 119 punktą; 2007 m. vasario 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Simões Dos Santos prieš VRDT*, T-435/04, Rink. VT p. I-A-2-61 ir II-A-2-427, 100 punktą ir 2007 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *González y Díez prieš Komisiją*, T-25/04, Rink. p. II-3121, 70 punktą).

36 Dėl pagalbos, apie kurią pranešta, tačiau kuri neišmokėta, pažymėtina, jog pagal Europos Sąjungos valstybės pagalbos kontrolės sistemą numatytos pagalbos poveikio nustatymo data sutampa su tuo momentu, kai Komisija priima sprendimą dėl šios pagalbos suderinamumo su bendrąja rinka. Iš tiesų Komisijos sprendimo priėmimo dieną galiojančios valstybės pagalbos suderinamumo vertinimo taisyklės, principai ir kriterijai gali būti iš esmės laikomi geriau pritaikytais prie konkurencijos sąlygų (2008 m. gruodžio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Freistaat Sachsen*, C-334/07 P, Rink. p. I-9465, 50–53 punktai). Taip yra todėl, kad realių pranašumų

ar trūkumų bendrojoje rinkoje dėl aptariamos pagalbos galėtų atsirasti tik Komisijai priėmus sprendimą dėl jos patvirtinimo arba nepatvirtinimo.

37 Kita vertus, neteisėtai išmokėtai pagalbai, apie kurią iš anksto nepranešta, taikomos tos materialinės teisės normos, kurios galioja pagalbos išmokėjimo momentu, nes dėl tokios pagalbos pranašumų ir trūkumų atsirado laikotarpiu, per kurį išmokėta aptariama pagalba (2008 m. balandžio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SIDE prieš Komisiją*, T-348/04, Rink. p. II-625, 58–60 punktai).

38 Darytina išvada, kad šioje byloje Komisijos negalima kaltinti dėl to, kad ji netaikė Reglamento Nr. 1177/2002, nes apie numatytą pagalbą buvo pranešta, tačiau ji nebuvo išmokėta. Iš tiesų realių priemonės, apie kurią pranešta, pranašumų ir trūkumų bendrojoje rinkoje negalėjo atsirasti iki ginčijamo sprendimo, kuris buvo priimtas po to, kai Reglamentas Nr. 1177/2002 neteko galios, t. y. 2005 m. kovo 31 dieną, priėmimo.

39 Argumentas, kad Reglamento Nr. 1177/2002 4 straipsnyje buvo numatyta, jog jis taikomas iki 2005 m. kovo 31 d. sudarytoms sutartims, nepaneigia išvados, kad Reglamentas Nr. 1177/2002 netaikomas priemonei, apie kurią pranešta. Iš tiesų Reglamento Nr. 1177/2002 4 straipsnyje, kaip ir jo 2 straipsnyje, nurodyta, kokios materialinės sąlygos turi būti įvykdytos, kad Komisija pagal šį reglamentą galėtų priimti sprendimą, kuriuo aptariama pagalba pripažįstama suderinama su bendrąja rinka. Tačiau šio reglamento taikymas laiko atžvilgiu reglamentuojamas jo 5 straipsnyje ir šio sprendimo 33–36 punktuose išdėstytais principais.

40 Reikia pripažinti, jog tai, kad taikytinų materialinės teisės normų nustatymo data sutampa, kiek tai susiję su pagalba, apie kurią pranešta, tačiau kuri neišmokėta, su Komisijos sprendimo dėl šios pagalbos suderinamumo priėmimu, reiškia, jog, šiai institucijai keičiant pagalbos priemonės, apie kurią pranešta, nagrinėjimo trukmę, gali būti taikoma materialinės teisės norma, įsigaliojusi po to, kai apie šią priemonę buvo pranešta Komisijai. Tačiau tokia hipotezė, kuri, beje, šioje byloje nekyla, nes apie aptariamą priemonę buvo pranešta nustojus galioti Reglamentui Nr. 1177/2002, negali

pateisinti nukrypimo nuo principo, pagal kurį naujomis materialinės teisės normomis nuo jų įsigaliojimo dienos reglamentuojamos visos pagal ankstesnius teisės aktus atsiradusių situacijų pasekmės ateityje.

41 Šiuo atžvilgiu svarbu pažymėti, kad Komisijos galimybė nuspręsti dėl to, ar taikyti naują, ar ankstesnę taisyklę, yra ribota ir ją atsveria, pirma, tai, jog valstybės narės turi diskreciją nuspręsti, kada pranešti apie pagalbos priemones, ir, antra, tai, jog pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnį Komisija pagal gero administravimo principą skatinama veikti rūpestingai (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2004 m. lapkričio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ferriere Nord prieš Komisiją*, T-176/01, Rink. p. II-3931, 62 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

42 Tai, kad norėdamos taikyti Reglamentą Nr. 1177/2002 valstybės narės privalėjo pranešti apie numatytas pagalbos priemones iki šio reglamento galiojimo termino pabaigos ir iki visų sutarčių, kurioms gali būti skirta pagalba, pasirašymo, negali kelti abejonių dėl principų, reglamentuojančių materialinės teisės normų taikymą laiko atžvilgiu, taikymo Europos Sąjungos valstybės pagalbos kontrolės sistemai. Iš tiesų išankstinei valstybės pagalbos priemonių kontrolės sistemai būdinga tai, kad pranešimuose turi būti būtinai nurodytos bendros numatytos pagalbos sumos. Tai visų pirma pasakytina apie priemonę, kurioje numatyta pagalba veiklai, kokia nagrinėjama šioje byloje.

43 Be to, tvirtinimas, kad Komisija taikė Reglamentą Nr. 1177/2002 po 2005 m. kovo 31 d., kad galėtų patenkinti prašymą pratęsti pristatymo terminą, taip pat nepaneigia išvados, kad Reglamentas Nr. 1177/2002 nėra taikomas priemonei, apie kurią pranešta. Pirma, pabrėžtina, kad Komisijos atliekamas teisės normų aiškinimas ir taikymas jokiu būdu neįpareigoja Bendrojo Teismo. Antra, reikia konstatuoti, kad, priešingai nei šioje byloje, sprendimas, kurį nurodo ieškovė (žr. 21 punktą), susijęs su situacija,

kurios teisinis pagrindas buvo galutinai nustatytas iki 2005 m. kovo 31 d. 2004 m. patvirtinimo sprendimu.

44 Dėl argumento, susijusio su vienodo požiūrio principo pažeidimu, reikia pažymėti, kad jis akivaizdžiai nepagrįstas. Iš tiesų tai, kad Reglamentas Nr. 1177/2002 netaikomas priemonei, apie kurią pranešta, nėra diskrecijos įgyvendinimo išdava. Todėl priežastis, dėl kurios priemonėje, apie kurią pranešta, numatytoms sutartims neskiriama pagalba pagal Reglamentą Nr. 1177/2002, susijusi išimtinai su šio reglamento laikinu pobūdžiu ir faktu, kad Italijos Respublika nepranešė apie aptariamą priemonę, kad Komisija galėtų priimti sprendimą iki šio reglamento galiojimo termino pabaigos.

45 Dėl ieškovės tvirtinimo, kad Komisija pažeidė teisėtų lūkesčių apsaugos principą, reikia konstatuoti, kad Reglamente Nr. 1177/2002 nėra nuostatų, pagal kurias valstybės narės būtų atleistos nuo pareigos pranešti pagal EB 88 straipsnio 3 dalį arba kuriomis pakeičiama susijusių sąvokų, pavyzdžiui, esamos pagalbos pakeitimo sąvokos, apibrėžtis. Priešingai, šis reglamentas gali būti taikomas, tik jei laikomasi EB 88 straipsnio ir Reglamento Nr. 659/1999 nuostatų. Todėl 2004 m. patvirtinimo sprendimas, kuris grindžiamas Reglamentu Nr. 1177/2002, jokiu būdu negalėjo sukelti teisėtų lūkesčių, viršijančių tai, kas aiškiai nurodyta šiame sprendime, t. y. leidimo Italijos Respublikai suteikti pagalbą, kurios bendra suma 10 mln. eurų.

46 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ir kadangi nėra pereinamojo laikotarpio nuostatų, kuriomis išplečiama Reglamento Nr. 1177/2002 taikymo sritis laiko atžvilgiu, reikia atmesti visą pirmąjį ieškinio pagrindą.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su klaidingu priemonės, apie kurią pranešta, vertinimu

Šalių argumentai

47 Ieškovė visų pirma tvirtina, kad Komisija neturi jokios kompetencijos nagrinėti priemonės, apie kurią pranešta, suderinamumo su bendrąja rinka, nes šis suderinamumo reikalavimas Reglamente Nr. 1177/2002 nenumatytas. Iš tiesų, jos manymu, šis reglamentas priimtas dėl rinkoje susidariusios ekstremalios situacijos, kuri priklauso išimtinei Tarybos kompetencijai pagal EB 87 straipsnio 3 dalies e punktą.

48 Šiuo atžvilgiu ji teigia, kad Komisijos vaidmuo vertinant pagalbos priemonių suderinamumą, atsižvelgiant į Tarybos pagal EB 87 straipsnio 3 dalies e punktą nustatytą nukrypti leidžiančią schemą, yra tik patikrinti, ar laikomasi Tarybos nurodytų sąlygų, o tai šioje byloje įrodyta.

49 Antra, ieškovė teigia, kad Komisija klaidingai rėmėsi Reglamento Nr. 794/2004 4 straipsnio 2 dalimi darydama išvadą, kad priemonė, apie kurią pranešta, yra nauja pagalba. Šiuo atžvilgiu ji teigia, kad Reglamentas Nr. 1177/2002 buvo aukštesnės galios teisės norma nei Reglamentas Nr. 794/2004. Todėl pastaruoju negali būti ribojamas Reglamento Nr. 1177/2002 taikymas. Priešingai, Reglamentą Nr. 794/2004 reikėtų aiškinti atsižvelgiant į Reglamento Nr. 1177/2002 tikslą, t. y. teikti pagalbą su nesąžininga Korėjos konkurencija susidūrusioms Europos laivų statykloms.

50 Trečia, ieškovė ginčija ginčijamo sprendimo 23 konstatuojamojoje dalyje nurodytų argumentų, kad „patvirtintos schemos biudžeto didinimas (išskyrus 20 % neviršijančius nedidelius didinimus) neišvengiamai turi įtakos konkurencijai, nes valstybė narė gali suteikti didesnę nei pradžioje patvirtintą pagalbą“, pagrįstumą. Jos teigimu,

priemonė, apie kurią pranešta, negalėjo turėti poveikio konkurencijai, nes toks poveikis atsirado anksčiau, kai priėmus Reglamentą Nr. 1177/2002 ūkio subjektai iki 2005 m. sudarė „laivų užsakymo sutartis“.

51 Ieškovės teigimu, tai, kad Korėjos laivų statyklos galėjo patirti žalos, nėra svarbus veiksnys, nes būtent to siekiama Reglamentu Nr. 1177/2002. Be to, priemonė, apie kurią pranešta, nelėmė ryškaus „esamos pagalbos“ biudžeto padidėjimo, nes su priemone, apie kurią pranešta, susijusioms sutartims niekada nebuvo taikoma aptariama pagalbos schema.

52 Ketvirta, ieškovė pabrėžia, kad refinansavimą, kurio ėmėsi Italijos vyriausybė, t. y. priemonę, apie kurią pranešta, reikia laikyti tiesiogine Reglamento Nr. 502/2004 išdava, dėl kurios buvo pratęstas Reglamento Nr. 1177/2002 taikymas ir kuri lėmė papildomo finansavimo poreikį. Todėl priemonę, apie kurią pranešta, būtų klaidinga laikyti nauja schema, kuri skiriasi nuo numatytosios 2004 m. patvirtinimo sprendime.

53 Komisija ginčija ieškovės argumentus.

54 Komisija teigia, kad ieškovės argumentas, jog priemonė, apie kurią pranešta, negalėtų turėti jokios įtakos konkurencijai, nepriimtinas. Komisijos manymu, ieškinyje, kuriuo pradėta byla, nurodomas Reglamento Nr. 794/2004 4 straipsnio 2 dalies a punkto pažeidimas, o dublike pateikiami kaltinimai dėl to, kad nėra poveikio konkurencijai rizikos, o tai reiškia, kad netenkinamas vienas iš EB 87 straipsnio 1 dalies

reikalavimų. Todėl tai naujas pagrindas, kuris neatitinka bendrų Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir 48 straipsnio 2 dalies nuostatų.

Bendrojo Teismo vertinimas

55 Pirmiausia reikia atmesti Komisijos pateiktą prieštaravimą dėl priimtinumo. Iš tiesų nors ieškinyje, kuriuo pradėta byla, grįsdama šį pagrindą ieškovė iš esmės teigė, kad iš aptariamų teisės normų hierarchijos matyti, jog Reglamento Nr. 794/2004 4 straipsnio 2 dalis negali būti taikoma priemonei, apie kurią pranešta, ji taip pat nurodė argumentą, kad priemonė, apie kurią pranešta, negali iškraipyti konkurencijos sąlygų.

56 Darytina išvada, kad visus su šiuo pagrindu susijusius ieškovės nurodytus argumentus reikia pripažinti priimtinais.

57 Kiek tai susiję su pagrindo pagrįstumu, visų pirma reikia atmesti teiginį, kad dėl Reglamento Nr. 1177/2002 Komisija neteko kompetencijos nagrinėti priemonės, apie kurią pranešta, suderinamumo su bendrąja rinka.

58 Pirma, kompetencija, kuria šiuo atžvilgiu naudojasi Komisija, įtvirtinta EB sutartyje ir negali būti paneigta reglamentu.

59 Antra, kaip buvo konstatuota nagrinėjant pirmąjį pagrindą, Reglamentas Nr. 1177/2002 nebuvo taikomas priemonei, apie kurią pranešta.

60 Trečia, net darant prielaidą, kad Reglamentas Nr. 1177/2002 taikomas priemonei, apie kurią pranešta, reikia pabrėžti, jog jis grindžiamas EB 87 straipsnio 3 dalies e punktu. Todėl jame numatyta pagalba yra tik viena iš pagalbos, kuri „gali būti laikoma suderinama su bendrąja rinka“, rūšių. Be to, Reglamento Nr. 1177/2002 2 straipsnio 1 dalyje tiksliai pakartojama ši formuluotė.

61 Todėl nors tokia pagalba galėtų būti laikoma suderinama su bendrąja rinka, tai nereiškia, kad ji tokia ir yra (šiuo klausimu žr. 1996 m. spalio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *IJssel-Vliet*, C-311/94, Rink. p. I-5023, 26–28 punktus).

62 Iš tiesų Komisija, remdamasi EB 88 straipsnio 3 dalimi, turi patikrinti, ar ši pagalba atitinka visas suderinamumo su bendrąja rinka sąlygas. Tai nurodyta ir Reglamento Nr. 1177/2002 3 straipsnyje, kuriame aiškiai numatyta, jog EB 88 straipsnis ir Reglamentas Nr. 659/1999 taikomi tokiai pagalbai.

63 Iš visų šių argumentų dėl Komisijos kompetencijos matyti, kad, priešingai, nei tvirtina ieškovė, Komisija turėjo kompetenciją šioje byloje įvertinti priemonės, apie kurią pranešta, suderinamumą su bendrąja rinka ir jokia teisės norma nedraudė jai remtis Reglamentu Nr. 794/2004.

64 Dėl priemonės, apie kurią pranešta, kvalifikavimo kaip naujos pagalbos ginčijimo reikėtų priminti, kad esamos pagalbos pakeitimo sąvokos apimtis apibrėžiama atsižvelgiant į esamos pagalbos schemą nustatantį teisinį pagrindą (1984 m. kovo 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Italiją*, 169/82, Rink. p. 1603, 9 ir

10 punktai ir 2002 m. sausio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Keller ir Keller Meccanica prieš Komisiją*, T-35/99, Rink. p. II-261, 61 ir 62 punktai).

65 Šioje byloje Įstatymas Nr. 350/2003, kuriame nurodyta, kad pradinis pagalbos schemos biudžetas buvo 10 mln. eurų, buvo vienas iš elementų, kuriuos Italijos Respublika buvo pateikusi Komisijai nagrinėti per procedūrą, kurioje buvo priimtas 2004 m. patvirtinimo sprendimas. Darytina išvada, kad Įstatymo Nr. 244/2007, kuriame numatyta 2004 m. schemai papildomai skirti 10 mln. eurų, priėmimas faktiškai lėmė priemonės, apie kurią pranešta, kvalifikavimą kaip naujos pagalbos teismų praktikos prasme.

66 Papildomai reikia priminti, kad prielaida, kuria grindžiamas ieškovės kaltinimas, t. y. kad konkurencija negalėjo būti iškraipyta pagalbos suteikimo metu, nes poveikis konkurencijai jau buvo padarytas, kai 2005 m. buvo sudarytos sutartys (žr. 50 punktą), yra klaidinga, kaip jau nurodyta 36–38 punktuose.

67 Pagaliau ieškovės argumentas, kad priemonė, apie kurią pranešta, negali būti laikoma nauja pagalba, nes ji yra tiesioginė išdava Reglamento Nr. 502/2004, dėl kurio buvo pratęstas Reglamento Nr. 1177/2002 taikymas ir kuris lėmė 2004 m. schemos refinansavimo poreikį, yra nereikšmingas. Iš tiesų nors Reglamentu Nr. 502/2004 buvo pratęstas Reglamento Nr. 1177/2002 taikymas, jame nebuvo nustatyta jokia prievolės pranešti apie pagalbos pakeitimus, kaip numatyta EB 88 straipsnio 3 dalyje ir Reglamento Nr. 1177/2002 3 straipsnyje, išimtis.

68 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ir antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su 2005 m. birželio 20 d. GSI rekomendacijos nereikšmingumu

Šalių argumentai

69 Ieškovė iš esmės teigia, kad ginčijamas sprendimas negalioja, nes jame buvo klaidingai nurodyta, jog 2005 m. birželio 20 d. GSI rekomendacija užkirto kelią priemonės, apie kurią pranešta, patvirtinimui. Iš tiesų laikantis Komisijos pozicijos ginčijamame sprendime, 2005 m. birželio 20 d. GSI rekomendaciją reikėtų taikyti atgaline data sutartims, sudarytoms iki 2005 m. kovo 31 d., kurias pasirašiusios šalys turėjo teisėtų lūkesčių, kad joms bus taikomas Reglamentas Nr. 1177/2002. Tačiau 2005 m. birželio 20 d. GSI rekomendacija negalėjo turėti jokios reikšmės Komisijai nagrinėjant priemonę, apie kurią pranešta.

70 Komisija prašo atmesti šį ieškinio pagrindą.

Bendrojo Teismo vertinimas

71 Darytina išvada, kad iš ginčijamo sprendimo 26 konstatuojamosios dalies matyti, jog Komisija nusprendė, kad priemonė, apie kurią pranešta, nesuderinama su bendrąja rinka, atsižvelgiant, pirma, į tai, jog Reglamentas Nr. 1177/2002 nebegaliojo, ir, antra, tai, kad nėra kito teisinio pagrindo, kuriuo būtų galima pagrįsti sprendimą dėl suderinamumo.

72 Ginčijamo sprendimo 37 konstatuojamojoje dalyje Komisija, atsakydama į Italijos Respublikos argumentą, išdėstytą ginčijamo sprendimo 35 konstatuojamojoje dalyje,

nurodė, kad Bendrija 2005 m. liepos 20 d. informavo PPO apie tai, kad Reglamentas Nr. 1177/2002 neteko galios 2005 m. kovo 31 d. ir kad dėl to valstybės narės nebegali suteikti pagalbos pagal šį reglamentą. Komisija šiuo atžvilgiu nusprendė, kad šis pranešimas reiškia Bendrijos įsipareigojimą PPO nebetaikyti Reglamento Nr. 1177/2002.

73 Todėl iš ginčijamo sprendimo 26 konstatuojamosios dalies, skaitomos kartu su 37 konstatuojamąja dalimi, matyti, kad pastarojoje Komisija nusprendė, jog galimas priemonės, apie kurią pranešta, patvirtinimas būtų buvęs nesuderinamas su bendrąja rinka ir prieštarautų Bendrijos įsipareigojimams PPO, nes išvada dėl priemonės, apie kurią pranešta, nesuderinamumo su bendrąja rinka yra atskiras, nepriklausomas ir išankstinis vertinimas išvados dėl Bendrijos įsipareigojimų PPO atžvilgiu.

74 Darytina išvada, kad ieškovės trečiajam pagrindui negalima pritarti.

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su nepakankamu motyvavimu ir motyvų trūkumu

Šalių argumentai

75 Pateikdama ketvirtąjį pagrindą ieškovė visų pirma teigia, kad ginčijamo sprendimo 25 konstatuojamoji dalis nemotyvuota, nes joje „bendrai nurodoma, kad nėra teisinio pagrindo, kuris leistų patvirtinti [priemonę, apie kurią pranešta], paprasčiausiai nurodant, kad Reglamentas [Nr. 1177/2002] 2005 m. kovo 31 d. neteko galios“. Ieškovės

teigimu, motyvų ne tik trūksta, bet jų ir nėra, nes ginčijamame sprendime nenagrinėjamas tarp Reglamento Nr. 1177/2002 ir Reglamento Nr. 794/2004 egzistuojantis ryšys atsižvelgiant tiek į Tarybos siekiamus tikslus, tiek į teisės normų hierarchiją.

76 Dublike ieškovė teigia, kad ginčijamo sprendimo 19–24 konstatuojamosios dalys yra nemotyvuotos, nes jose nepaaiškintas nei ryšys tarp priemonės, apie kurią pranešta, ir Reglamento Nr. 1177/2002, nei ryšys tarp pagalbos suteikimo ir jos poveikio konkurencijai 2005 metais.

77 Ieškovė taip pat teigia, kad Komisijos tvirtinimai, jog, pirma, Reglamentas Nr. 1177/2002 nebuvo tinkamas priemonės, apie kurią pranešta, nagrinėjimo teisinis pagrindas, antra, Italijos vyriausybė nepranešė apie aptariamą priemonę tuo metu, kai galiojo Reglamentas Nr. 1177/2002, ir, trečia, priemonės, apie kurią pranešta, patvirtinimas reikštų tarptautinių Bendrijos įsipareigojimų pažeidimą, nemotyvuoti.

78 Komisija teigia, kad ginčijamo sprendimo motyvai yra pakankami ir tinkami, kad aiškiai atspindėtų priemonės, apie kurią pranešta, vertinimo pagrindimą. Be to, ji mano, kad ieškovės dublike pateikti argumentai nepriimtini, nes juose nurodoma Komisijos išvada, jog priemonė, apie kurią pranešta, yra nauja pagalba. Tačiau ieškovė ieškinyje šio ginčijamo sprendimo aspekto nekritikavo.

Bendrojo Teismo vertinimas

79 Pirmiausia reikia atmesti Komisijos pateiktą prieštaravimą dėl priimtinumo, nes ieškovė ieškinyje aiškiai ginčijo priemonės, apie kurią pranešta, kvalifikavimą kaip naujos pagalbos. Taigi visus su šiuo pagrindu susijusius ieškovės nurodytus argumentus reikia pripažinti priimtinais.

80 Kiek tai susiję su kaltinimu dėl ginčijamo sprendimo 25 konstatuojamosios dalies, pažymėtina, kad jį reikia atmesti kaip nepagrįstą. Komisijos argumentai dėl priemonei, apie kurią pranešta, taikytino teisinio pagrindo ir jos nesuderinamumo su bendrąja rinka pakankamai aiškiai išdėstyti ginčijamo sprendimo 11 ir 25–35 konstatuojamosiose dalyse.

81 Be to, reikia atmesti kaip visiškai nepagrįstus argumentus, jog ginčijamame sprendime nenagrinėjamas ryšys tarp, pirma, Reglamento Nr. 1177/2002 ir, antra, priemonės, apie kurią pranešta, ir Reglamento Nr. 794/2004. Kaip nurodyta, Komisija ginčijamame sprendime nusprendė, jog Reglamentas Nr. 1177/2002 nebetaikomas ir nėra svarbus nagrinėjant priemonę, apie kurią pranešta. Dėl to ir atsižvelgiant į 28 punkte nurodytą Teismo praktiką negalima reikalauti, kad Komisija tiksliau paaiškintų, kaip ji ketino susieti reglamentą, kurį šiuo atveju laikė netaikytinu, su normomis, kurias ketino taikyti.

82 Kiek tai susiję su kaltinimu dėl tariamai nepakankamo motyvavimo, susijusio su ryšiu tarp pagalbos suteikimo ir jos poveikio konkurencijai 2005 m., pažymėtina, kad ieškovė juo faktiškai ginčija tik Komisijos atliktą priemonės, apie kurią pranešta, kvalifikavimą kaip naujos pagalbos. Kaip nurodyta 63–66 punktuose, šis kaltinimas nepriimtinas.

83 Pagaliau dėl trijų kaltinimų, išdėstytų 77 punkte, darytina išvada, kad, atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 26 ir 34 konstatuojamąsias dalis, pirmieji du yra akivaizdžiai nepagrįsti, o trečiasis – netinkamas.

84 Iš tiesų ginčijamo sprendimo 26 ir 34 konstatuojamosiose dalyse Komisija aiškina, kad priimant ginčijamą sprendimą Reglamentas Nr. 1177/2002 nebegaliojo ir kad Italijos vyriausybės ginčijamo sprendimo 33 konstatuojamojoje dalyje nurodyta Teismo praktika buvo nereikšminga sprendžiant klausimą dėl Italijos valdžios institucijų teisėtų lūkesčių egzistavimo.

85 Dėl paskutinio kaltinimo reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje nurodyta, jog priemonė, apie kurią pranešta, negali būti įgyvendinta, nes ji nesuderinama su bendrąja rinka. Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 26 konstatuojamosios dalies, išvadą dėl priemonės, apie kurią pranešta, nesuderinamumo su bendrąja rinka Komisija padarė visiškai nesiremdama tarptautiniais Bendrijos įsipareigojimais. Darytina išvada, kad galimas nemotyvavimas, kiek tai susiję su prieštaravimu tarp tarptautinių Bendrijos įsipareigojimų ir priemonės, apie kurią pranešta, neturi jokios įtakos ginčijamo sprendimo rezoliucinei daliai, dėl to šis kaltinimas turėtų būti pripažintas netinkamu.

86 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia atmesti visą ketvirtąjį pagrindą.

Dėl penktojo pagrindo, susijusio su gero administravimo, rungimosi bei teisės į gynybą paisymo principų pažeidimu

Šalių argumentai

87 Ieškovė pažymi, kad, neatsižvelgusi į jos pastabas per administracinę procedūrą (žr. 11 punktą), Komisija pažeidė gero administravimo, rungimosi bei teisės į gynybą paisymo principus.

88 Komisija prašo atmesti šį ieškinio pagrindą.

Bendrojo Teismo vertinimas

89 Teismas mano, kad Komisija įvykdė savo procedūrinius įsipareigojimus ieškovės atžvilgiu, 2008 m. birželio mėnesį *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* paskelbdama savo sprendimą pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą ir kviesdama suinteresuotąsias šalis per mėnesį pateikti savo pastabas dėl priemonės, apie kurią pranešta (šiuo klausimu žr. 35 punkte minėto Sprendimo *Falck ir Acciaierie di Bolzano prieš Komisiją* 80–84 punktus). Dėl to ir atsižvelgiant į tai, jog pirmiausia ji per pagrįstą laikotarpį privalėjo priimti sprendimą Italijos Respublikos atžvilgiu, Komisijos negalima kaltinti, kad ji neatsižvelgė į ieškovės pastabas, pateiktas praėjus daugiau nei trims mėnesiams po to, kai suėjo šis terminas.

90 Todėl darytina išvada, kad penktasis ieškinio pagrindas taip pat nepagrįstas.

91 Todėl visas ieškinys atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

92 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti Komisijos išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Cantiere navale De Poli SpA* padengia bylinėjimosi išlaidas.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Paskelbta 2011 m. vasario 3 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.